

og Kirke, og at der eventuelt stilles Forslag om en Adskillelse. Den højtærede Ministers Bispevalg tilslører det, som nu virkelig finder Sted, en principiel Indførelse af Frikirken. Dette vil ikke bære gode Frugter. Det bringer i Øjeblikket bitter Kamp og Strid, det vil i Fremtiden stadig medføre Gnidning og Rivninger, og sandsynligvis vil Folkekirken til sidst sprænges med et Brag, der ogsaa vil efterlade sine onde Spor i det politiske Liv.

Naar man nu ved dette Lovforslag om Menighedsraad forandrer Menighedsraadens Virkemaade fuldstændigt, havde man vel nogen Grund til at antage, at man ogsaa havde truffet nogle Forandringer ved Valgmaaden til Menighedsraadene. Men her bliver man staaende ved Principperne i Menighedsraadsloven af 1903. Man forlanger fremdeles, at enhver, som ønsker sig optaget paa Valglisten til Menighedsraadsvalgene, skal gøre Anmeldelse derom til Valgbestyrelsen. Man har kaldt det Tilmeldelsespligt. Den højtærede Kirkeminister sagde, da han forelagde Lovforslagene, at det skulde egentlig rettere hedde: Tilmeldelsesret. Aa, ja, jeg vil ikke strides om Ord: for at faa denne Ret til at stemme ved et Menighedsraadsvalg skal man have den Pligt at tilmelde sig. Saaledes er altsaa Forholdet, baade den højtærede Minister og jeg har Ret, baade Ordet Ret og Ordet Pligt kan bruges, kun i lidt forskellig Sammenhæng, de siger dog det samme. Man opretholder altsaa Principperne i den 20 Aar gamle Valgmaade, og det til Trods for, at der i disse 20 Aar paa alle andre Omraader, ogsaa det politiske, er sket en umaadelig Udvikling i vort Land. Kun paa det kirkelige Omraade er der intet Fremskridt i den Henseende; dér bevarer man de gamle Principper for Valglisternes Affattelse, medens man paa det politiske og borgerlige Omraade har set store Fremskridt. Det forekommer mig, at det er lidt nedslaaende, at der skal være en saadan Forskel mellem et Folks politiske og dets kirkelige Udvikling. Der sættes her et Skel mellem disse to Omraader, som der efter min Mening ikke burde være, hvis det skal være en sand og rigtig Folkekirke, vi lever i. I § 4, 1ste Stykke, opstilles Betingelserne for at faa Valgret. Det hedder dér: „Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadet har ethvert Medlem af Folkekirken, som er fyldt eller inden Udgangen af det Kalenderaar, hvori Valget foregaar, fylder 25 Aar, medmindre de paagældende ved aabenlyst at fornægte Kristentroen stiller sig i afgjort Modsætning til Folkekirken eller vitterligt fører et forargeligt Levned

eller ved Dom er fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, for hvilken der ikke er modtaget Æresoprejsning.“ Den sidste Indskrænkning i Valgretten findes jo ogsaa i alle andre Valglove, men de to første er ejendommelige for denne Valglov. Man kunde ved første Øjekast synes, at det var rimeligt i en kirkelig Valglov at indføre disse to Bestemmelser, at vedkommende ikke ved aabenlyst at fornægte Kristentroen stiller sig i afgjort Modsætning til Folkekirken eller vitterligt fører et forargeligt Liv. Det er Betingelser af religiøs-moralsk Art. Men nu er der for det første dertil at bemærke, at det er vanskeligt at drage Grænsen for det, der her omtales. Det, der for enkelte staaar som aabenlyst Fornægtelse af Kristentroen eller vitterligt forargeligt Liv, staaar ikke i det samme Lys for andre. Der er vistnok Forskel paa, hvorledes det opfattes i Vestjylland og her i København. Allerede af den Grund forekommer det mig at være betænkeligt at have saadanne Bestemmelser, fordi man uvilkaarlig vil spørge: hvad menes der dermed? Jeg kunde f. Eks. have Lyst til at spørge den højtærede Minister: Falder Fornægtelse af Jomfrufødselen ind under aabenlyst Fornægtelse af Kristentroen, hvorved et Medlem af Folkekirken stiller sig i afgjort Modsætning til denne? Bestemmelserne skal naturligvis forhindre, at aabenbare Fornægttere, som godt kan være Medlemmer af Folkekirken og svare deres Skat til Folkekirken, faar Valgret. Jeg tror dog ikke, man forhindrer det. Hvis de aabenbare Fornægttere og de, der vitterligt fører et forargeligt Levned, men alligevel har Lyst til at melde sig, melder sig, formoder jeg, at man vil være meget, meget varsom med at nægte dem Optagelse. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at spørge den højtærede Kirkeminister om, hvilke Erfaringer man har om disse to Bestemmelser fra de 20 Aar, i hvilke de har bestaaet, om man i Ministeriet eller hos Biskopperne har Tilfælde, hvor en, som har begæret sig optaget paa Valglisten, er blevet afvist i Henhold til en af de nævnte Bestemmelser. Disse to Bestemmelser giver let Anledning til en usmagelig og pinlig religiøs-moralsk Visitation, hvis de virkelig skal gennemføres, og nu, da vi sandsynligvis faar indført den Bestemmelse — det kirkelige Udvalg og den højtærede Minister kalder det en Lettelse —, at man ogsaa kan melde sig mundtlig til Optagelse paa Valglisten, vil jeg gerne spørge, om Formanden for en Valgbestyrelse eller den, der fungerer i hans Sted, har Lov til, naar en Vælger melder sig